

maade haardt, at den, der kommer og anmelder et Varemærke, som er lig et andet, hvorom tidligere Anmeldelse er sket, ikke kan komme til at bruge det, eller, hvis han bruger det, paadrager sig Proces — dette ærede Medlem har ikke Jøllelse for den udenforstaaende tredje Mand, der ikke har Lyft til at føre Proces og derfor maa finde sig i det Skete. Det kunde vel ogsaa være, at Registratør var i undskyldelig Uvidenhed om nogle af de offentlige Mærker, der kunne eksistere i Landet, det være sig nu Byvaaben eller andre Mærker, og derved kom til at indføre paa Registeret et Varemærke af den Slags. Hvad vil Følgen deraf blive? Denne, at indtil de Paagjældende, der ansaa sig fornærmet, havde faaet Dom for, at Mærket maatte udslettes, vilde den, der havde været saa heldig at faae Mærket indregistreret, være berettiget ikke alene til at bruge det, men ogsaa til at forbyde den eller de Paagjældende at bruge deres eget Mærke. Jeg kan derfor ikke se Andet, end at de Forvillinger, som Vndringsforslaget under Nr. 2, hvis det vedtoges, kunde føre til, maa siges at være af den Bestaaffenhed, at de ikke vilde give Loven noget særlig praktisk Indhold.

Jeg vender mig enbellig til Vndringsforslaget under Nr. 3, hvis Betydning jo er, at Varemærket ikke længere skulde gjælde for visse Varer eller Vareforter, men for Alt, hvad den, der havde faaet det indregistreret, sendte ud i Verden. Jeg maa her erklære mig i fuld Overensstemmelse med den ærede Ordfører deri, at dette Forslag i højeste Grad officerer Lovens hele Betydning, idet det afficerer, hvad der hidtil har været betragtet som det Væsentlige ved et Varemærke. Det Væsentlige ved et saadant Mærke er jo, at det efter Omstændighederne afgiver betryggende Sikkerhed for, at Publikum under det og det Mærke vil finde en bestemt Vareslags af den og den Bestaaffenhed. Det er den Garanti, et saadant Varemærke skulde give; men den taber sig jo fuldkomment, naar et Varemærke ikke gjælder for en bestemt Varesfort, men for Alt, hvad den vedkommende Mand kan faae i Sinde at føre i sin Forretning. En Detailhandler eller Urtekræmmer f. Ex. erhverver sig et Varemærke og sætter det paa Alt, hvad han fører, idag paa een Slags Varer, imorgen paa en anden Slags, og det vel at mærke Varer, for hvis Kvalitet han slet ikke kan indestaa, og man faar da paa den Maade en Mangfoldighed af Varemærker, der slet ikke siges Noget

med Hensyn til Varerne. De siges kun, at den og den Vare er udgaaet fra den og den Mand's Forretning, men om Varerne siges de ikke Noget; de ere Mærker for Manden, ikke for Varerne. Jeg ser heller ikke, hvad Manden vil med et saadant Varemærke; thi hvis hans Navn skal være Sikkerhed for Varernes Bestaaffenhed, behøver han jo kun at sætte sit Navn paa dem; det er da den bedste Sikkerhed, han kan give. Altsaa, Varemærket vil tabe hele den Karakter, man dog hidtil har villet tillægge det, og tabe den ikke blot her i Landet, men ogsaa i Udlandet. Der eksisterer jo allerede i flere store Stater en Lovgivning paa dette Omraade, som allerede har virket gennem flere Aar, og det er da ganske rimeligt og naturligt, at vi, naar vi tænke paa at lovgive paa samme Omraade, raadsføre os med Indholdet af disse Staters Lovgivning. Det have vi da ogsaa gjort, og i Særdeleshed har den preussiske Lovgivning haft ikke ringe Indflydelse paa Indholdet af nærværende Lovforslag. Den Betydning, vi have tillagt Varemærket, er ordret den samme, som er tillagt det i den preussiske Lovgivning, der udtrykkelig bestemmer, at ethvert Varemærke gjælder for en bestemt Varesfort, og samme Bestemmelse findes i den franske, engelske og amerikanske Lovgivning. Da nu den foreliggende Lov er bestemt til at have Indflydelse ogsaa udenfor Landet, idet vi ønske Reciprocitet mellem Danmark og andre Lande, der have en lignende Lovgivning, synes det dog at være i højeste Grad uhensigtsmæssigt her at etablere en helt ny Betydning for Varemærket, en Betydning, der ikke haves andetsteds i Handelsverdenen. Jeg kan ikke Andet end bestemt fraraade at gaa ind paa en saadan Forandring af Lovens Princip. Med Hensyn til det af de ærede Forslagstillere under Nr. 4 stillede Forslag maa jeg tilstaa, at det ikke er mig klart i Dieblisset, hvad der skal opnaas derved; men een Ting forekommer mig dog at være tydelig, og det er, at det paalægges de Vedkommende at gjøre Anmeldelse, førend der er Nogen til at modtage Anmeldelsen. Altsaa førend Loven er traadt i Kraft, og førend der er nogen Registratør eller noget Anmeldelsesbureau, skal Vedkommende gjøre Anmeldelse — til hvem? Det veed jeg ikke, og jeg finder derfor heller ikke, at denne Bestemmelse er saa overordenlig praktisk.

**Rump:** Maa det være mig tilladt at